

REVISTA POLITICĂ

Abonamentele:

în Austro-Ungaria pe an pentru cărțurari 8 cor., pentru țărani 5 cor., în România și străinătate pe an 10 cor. Abonamentele se plătesc înainte la administrație și se pot face pe 6-sau numai pe 3 luni. Un număr 15 bani.

Inseratele:

se trimite numai la administrația foii și costă: un rând petit, sau spațiul său, prima dată 12 bani, a doua oară 18 bani, a treia oară 24 bani. — Scrisori nefrâncate nu se primesc. — Manuscrisele nu se înapoiază.

Apare în fiecare Duminică.

Redacția și Administrația: strada Tâmplarilor N-rul 16.

Cum nu vii tu, Țepeș Doamne, ca punând mâna pe ei
Să-i împarți în două cete, în **nebuni** și în **mișei**.
Și în două temniți largi cu de-a sila să-i aduni,
Să dai foc la **pușcărie** și la casa de **nebuni**.

Eminescu.

Boală.

Nu vom vorbi de data aceasta nici de boala de a batjocuri a unor politicieni de la „Foaia poporului“, nici de boala de a candida, care i-a cuprins în timpul din urmă pe o mulțime de oameni bolnavi și de alte boale, ci ne vom ruga frumos la onorații politicieni și candidați să ne dea voce să scriem puțin și despre boala de... vite.

De jumătate de an s'a iscat ca din pământ scârnavă boală de gură și de unghii la vite și a cuprins cu iuțea fulgerului întreaga țară. Nu a rămas aproape sat sau oraș în Bucovina, în care să nu se fi pomenit de boală de vite. Pentru că aceasta este foarte împlăcioasă s'au și întreprins și pus la cale din partea diregătoriilor toate meșteșugurile pentru a opri lățirea ei și diregătoriile s'au arătat chiar neîndurate cu bieții țărani numai și numai ca să-i pue capăt bolii de vite. Așa, bună oară, dacă într'un sat s'au întâmplat numai două sau trei vite bolnave, medicii de vite nu s'au mulțămît numai cu închiderea gospodăriilor, unde era boală, ci au închis întreg satul, oprindu-i astfel pe țărani de a-și da vitele la pășune sau de a-și căra cu ele pânea din țarină, așa că, de nu ar fi fost toamna lungă, cel puțin jumătate din pâne ar fi rămas pe ogoare. Dar

ce-i pasă bolii ori medicilor de vite de pânea oamenilor? Vara și toamna au trecut și toată lumea credea că răcindu-se și curățindu-se aerul, care este cel mai bun medic, va înceta și boala de vite și țărani vor putea veni cu ele la târg, le vor vinde, dând de câștig și neguțitorilor, și-și vor putea cuprinde nevoile, precum: biruri, arânde, datorii ș. a. Lumea însă s'a înșelat în credința ei, căci, deși boala de vite a încetat, medicii tot o mai țin prin scrisorile lor și nu se deschid nici târgurile, nici satele și din pricina aceasta sufăr amar și țărani și neguțitorii și notarii și îndeosebi toți târgoveții, cari plătesc pentru carne prețuri nemaipomenite. Nenorocirea cea mai mare a venit însă asupra țăranilor, cari neputându-și vinde vitele toamna, însă mai ales mascurii îngrășați, au trebuit să-i ție, dându-li mâncare degeaba, iară năcazurile au trebuit să și le acopere cu sinete.

Scriitorul acestor șire a văzut pe un arândaș de moșie băgând la o bancă deodată 200 de sinete țărănești. Au dat bieții oameni sinete cu camete grele, ca să-și capete acasă pânea de pe ogoare, să o îmblătească și să o scoată la târg ca să facă bani pentru plata sinetelor. Dar acuma au dat peste altă belea și mai mare. În târg, strângându-se multă pâne și cunoscând Jidani năcazurile țăranilor, le-au dat pe pâne prețuri de batjocură, pe cari prețuri au trebuit să le primească. Pe urmă li s'a dat voce neguțitorilor să cumpere vite și mascuri prin sate. Aici, nefiind însă concurența

și luându-se în samă și nevoea țăranilor, aceștia au trebuit să se mulțamească cu prețuri de nimică. Au tot mers lucrurile așa luni de zile, toată toamna și jumătate din iarnă, și țăranii tot au nădăjduit că odată se va face un sfârșit. Acuma suntem îndată în Faur și sfârșitul nenorocirii nu se apropie. Care e pricina? Se spun multe. Țăranii zic că neguțitorii sunt de vină, că dau bani medicilor de vite și vornicilor, ca să spue că mai este boală de vite, pentru ca să cumpere negustorii marfă efitin, în sat și vinde cu preț întreit în târg. Neguțitorii pun toată vina pe medicii de vite, cărora trebuie să le plătească bani grei pentru fiecare bucată cumpărată în sat. Medicii de vite se apără și-i învinuesc din răspuțeri pe „proștii de țăranii” (acești medici străini îi află pe țăranii mai proști decât pe vite, pacienții lor), cari, având vite bolnave, nu au curățit și nu voesc să curățească grajdurile și ocoalele vitelor cu var și cu carbol după însănătoșarea vitelor. Așa îmblă vorba de la țăranii la neguțitori, de la neguțitori la doftori și iară la țăranii, și lumea buimăcită stă luni de zile, parcă-i cuprinsă și ea de boala, de care au scăpat vitele.

Stând astfel lucrurile, datoria deputaților și mai ales a d-lui Hormuzachi, prezidentul consiliului cultural al țării, ar fi fost să se intereseze de nenorocirea venită peste alegătorii lor prin intervenții la guvern sau prin interpeleări în parlament, pentru că o boală de vite așa de lungă trebuie să aibă undeva un clenciu, de care se folosește cineva. Deputatul Skedl a alergat, ce-i drept, pentru neguțitori și le-a scos dreptul să cumpere prin sate. Despre deputații noștri nu am auzit însă nimic până acuma. Noi nu prea îndrăsnim să le spunem, ca să facă ceva, pentru că ne e în grijă să nu primim răspunsul ce l-am primit de la deputatul Onciul, că el nu-i „moașă să moșască la toate cele”. Bine că Skedl și ceilalți deputați străini pot fi „moașe” pentru oamenii lor!! Ne îndreptăm însă către căpitani districțuali și cerem ca în timpul cel mai scurt să cerceteze care din zvonurile amintite mai sus este adevărat și dacă este vina pe partea țăranilor, cari au avut vite bolnave, să dea poruncă vornicilor, ca să desinfecteze și să curățească grajdurile și ocoalele pe cheltueala comunei, obligându-i în urmă pe țăranii respectivi

la plată! Dacă însă vina este pe partea medicilor de vite, cari caută să-și lungească dietele și comisiile pe spatele țăranilor, atunci să se facă cu aceștia rânduială odată!

De nu se întâmplă deschiderea târgurilor pentru vite în timpul cel mai scurt, noi vom face anchete din sat în sat și vom da de gol toate abuzurile ce s'au făcut pe pielea năcăjiților țăranii în aceste 6 luni de boală de vite, care a devenit acuma boală economică, întrecându-o cu mult pe cea de acum doi ani. Le mai facem cunoscut căpitani districțuali că foarte mulți țăranii au declarat că în împrejurările actuale nu-și mai pot plăti birurile. „Decât punga goală nu-i mai grea boală”.

Fapte și dovezi.

În „Foaia poporului” N-rul 4 îi batjocurește în chipul cel mai îngrozitor pe toți cei grupați în jurul „Revistei politice” un anonim, care nu poate fi altul decât Florea Lupu. Nu ni se aduce nici o faptă și nu ni se dovedește cu nimică că am fi săvârșit vre o pagubă în sama poporului.

În schimb ne batjocurește și ne hulește mai rău decât viziteul lui Mochi Fischer, prietenul de afaceri al lui Florea Lupu.

Îl doare amarnic pe d. Florea Lupu că i-am descoperit fără cruțare toate faptele sale rele și stricătoare neamului nostru și i-am zădărnicit planurile sale trădătoare de neam. I-am dovedit că, fiind director al Centralei băncilor sătești, a vârat Centrala în afaceri primejdioase, a săvârșit lucruri pe sama Centralei, cari au provocat scandal public, cum e cumpărarea morii văduvei Beldovici cu un preț aproape îndoit și la care cumpărătura a fost vorba de provizii și chicușuri grase, dovadă procesul lui Florea Lupu cu cumnatul său Tit Onciul. Prin stăruința lui Florea Lupu s'a cumpărat din partea Centralei cu un preț grozav de mare moșia Pătrăuț pe Sirete. Și la aceasta cumpărătură s'au făcut lucruri scandaloase. O mare parte dintre membrii direcțiunii s'au împotrivit la cumpărarea acestei moșii cu un preț așa de mare și d. Florea Lupu, când a văzut că nu poate isbuti cu socoteala sa, a început a amenința și a da toată răspunderea celor ce se împotrivesc. Toată lumea vorbește că la cumpărarea aceasta o persoană conducătoare să fi luat 100.000 (O sută de mii) de coroane bacșiși și anume 70.000 de coroane în hârtii de o mie de coroane.

Afacerile de lemne s'au scos pe obrazul și pe cinstea țăranilor Floreștean, Pașcovici, Forfotă, Boncheș și Costea și, în loc să aibă vre un folos țăranimea noastră, își implu buzunarele toți străinii și deputații Aurel Onciul și Florea Lupu și-l hrănesc cu provizii de mii de coroane pe prietenul lor și pe dușmanul

poporului nostru Koko Wassilko. Financierea acestor afaceri o poartă băncile țărănești și țărani nu-s băgați la nimic în samă. Pe țărani Floreștean și Pașcovici i-a înlăturat pe furis, fiindcă nu se pricep la afaceri de lemne; iar pe țărani Forfoță, Bonchêș și Costea i-a luat ca acționari, dragă Doamne, în societatea „Silva“, care a cumpărat pădurile din ținutul Dornei și a Humorului. Zilele acestei societăți „Silva“ a trecut în mâinile unei tovarășii străine cu Anhauch în frunte. Se vorbește că Florea Lupu nici din afacerea aceasta nu a ieșit cu mâna goală, și se zice că a căpătat numai treisute de mii de coroane și un bacșiș foarte gras pe an.

Centrala, ca să poată face față tuturor cheltuelilor, a rădicat procentul tocmai acum când țărani duc cea mai mare nevoie cu boala de vite. Secția agricolă a Centralei trage somnul cel de veci, dispozițiile așa de frumoase și folositoare din statutul Centralei nu se înfăptuesc, doară cele privitoare la afacerile de lemne. Cu alte cuvinte Centrala băncilor sătești de sub conducerea lui Florea Lupu și Aurel Onciul nu-și împlinește scopul ei adevărat. Vina la toate acestea o poartă numai Florea Lupu și țărănimea trebuie să-l tragă la răspundere pentru faptele sale.

Noi, cei de la „Revista politică“, nu suntem lefegiii nimărui și nu facem slujbă de Iuda cum a făcut și face Florea Lupu. Nu avem legături cu străinii și nu ne plecăm urechea la ademenirile dușmanilor noștri. Ne străduim să răspândim adevărul și ne luptăm pentru dreptate.

În jurul „Revistei politice“ nu se află oameni dornici de deputăție și chicușuri naționale. Nici unul dintre cei ce scriu la „Revista politică“ nu e certat cu morala, nici unul nu a făcut legături rușinoase și înjositoare cu dușmanii noștri. Cu toții sunt oameni curați la suflet și cu mâni nepătate, dornici de muncă și cu tragere de inimă pentru rădicarea și întărirea țaranului român. Cu toate că sunt în jurul „Revistei“ oameni vrednici, cinstiți și harnici și ar putea să candideze și, desigur că poporul i-ar alege deputați, nici unul nu va candida.

Florea Lupu, ascuns sub vălul anonimatului, ne aruncă învinuirea că facem „slujbă de Iuda“. Mare lucru! Tocmai Florea Lupu s'a găsit să susțină așa ceva. Oare n'a făcut el înainte de 10 ani legătură cu guvernul? Gazeta „Timpul“ avea scopul să cucerească opinia publică românească pentru fapta vânzătoare alui Florea Lupu. Aceasta e tradare și faptă de Iuda“. Florea Lupu a luat bani în repetite rânduri la alegeri de la renegatul Koko Wassilko cel mai aprig dușman al Românilor. Koko Wassilko, a spus-o în plin parlament, că „alegătorii în Bucovina sunt foarte buni, și răi sunt numai Aurel Onciul și Florea Lupu, cari nu se mai satură de bani“. Florea Lupu a mărturisit însuși că a luat bani de la Koko Wassilko. Aceasta e cea mai mare tradare de neam și adevărata faptă de Iuda. Centrala băncilor sătești e un mijloc ca să-și ajungă scopul Florea Lupu și Aurel

Onciul. De ce nu a primit Florea Lupu nici o remunerație pentru „munca și jertfa“ sa la Centrală? Aceasta a făcut-o cu scop, ca să se arăte lumii că el e omul ce știe să muncească degeaba și să se jertfească pentru popor. A avut el în vedere folosul ce i-ar veni din „munca și jertfa“ sa la Centrală la un timp potrivit, când lumea nu-și va mai bate capul să controleze isprăvile directorului de la Centrală. Întăiu a schimbat statutele și a introdus dispoziții ce prevedeau „întreprinderi comerciale și industriale“, a organizat creditul băncilor sătești și, când lumea se bucura și dormea în liniște și plăcere după împăcarea partidelor, Florea Lupu și Aurel Onciul se folosesc de legătura ce o făcusem cu creștinii-sociali și, cu ajutorul Centralei băncilor țărănești, pun mâna pe „întreprinderile industriale de lemne“.

Câte neajunsuri a suferit Centrala din pricina acestor afaceri, nici nu mai vorbim. Folosul cel trâmbițat pentru țărani nu s'arătat. Iată fapte și dovezi că Florea Lupu și Aurel Onciul, cu toată lauda și harnicia lor, ne primejduesc interesele cele mai însemnate. Datoria oricărui Român de bine e să-i controleze pe acești politicieni și conducători fără scrupule și fără rușine și demnitate și să pecetluească orice faptă stricătoare a politicianilor noștri.

Noi, cei de la „Revista politică“ ne facem datoria și demascăm totul ce se săvârșește în sama poporului. Aurel Onciul și Florea Lupu, strânși vârtos cu ușa, se svârlesc de moarte și ne insultă și înjură. Pe contele Bellegarde îl fac nebun și-l învinuesc că a corupt poporul și că a desbinat poporul românesc. Oare Florea Lupu încă a corupt poporul, când a trimis un ajutor de o mie de coroane văduvei Snijec din Pătrăuț pe Suceava? Noi știm de ce a făcut-o Florea Lupu aceasta. Să-și facă reclamă și să-l câștige pe preotul Constantin Morariu, care luase inițiativa de a ajutama pe bieta văduvă. Contele Bellegarde a sprijinit pe copiii cei sărmani și a scăpat pe o mulțime de țărani, cari erau să fie dați afară din casă prin licitație. Nicăiri nu și-a trâmbițat contele faptele sale cum fac „democrații și sfătuitoarii și prietenii poporului“, A. Onciul și Florea Lupu. Pe A. Pridie, care a făcut cele mai mari binefaceri pentru țaran ca judecător, îl hulesc. Pe d. Dr. T. Lupu, nu om cinstit și care nu se amestecă în afacerile uncheșului său Florea Lupu, și care a sprijinit pe un binefăcător al poporului nostru, îl fac nebun. Pe V. Lițu îl insultă și împrășcă în tot felul și-l învinuesc că ia bani de „agitație“ de la candidații de deputat. O insinuanare mai nerușinată nu se poate. V. Lițu în viața lui nu a putut fi mituit și nici când nu și-a călcat convingerile sale. Bani de „agitație“, nu a luat de la nimene și nici nu și-a pătat mâinile cu lucruri necinstite, cum a făcut Florea Lupu, când a luat bani de la Koko Wassilko și nici nu a scris pe bani în slujba unor politicieni, cum fac cei de la „Foia poporului“. Că „se mișcă cu predilecție între țărani“ credem că e destul de frumos. Așa trebuie să facă orice fecior de țaran, după ce și-a isprăvit învățătura,

Florea Lupu se mișcă printre țărani numai la alegeri, de altfel îmblă prin saloane. Când vine Florea Lupu într'un sat și trece pe lângă o biserică și, de se întâmplă să-l vadă vre un țaran, face niște cruci cât el de mari. Dealtminterea în Cernăuț nu-l vezi nici când la biserică.

Florea Lupu zice că ce au lucrat cei de la „Revista politică“. Am făcut ce am putut și cât ne-au îngăduit puterile noastre. D. A. Pridie a muncit ca judecător pentru popor, din care cauză a fost improșcat și batjocurit de gazetele jidovești. Dr. T. Lupu a lucrat ca medic și Vasile Lițu, ca student a cutreerat aproape în fiecare Duminică și sărbătoare satele, a ținut conferințe, a înființat societăți culturale și a muncit și la „Gazeta Țaranului“. Doară știe și Florea Lupu că V. Lițu a fost în „Dacia“, pe care o laudă atâta.

La batjocuri și sudalme nu vom răspunde. Ne vom mulțami să le înșirăm faptele lor și lumea va judeca pe a cui parte e dreptatea și adevărul. Insultele și huiduelile lui Aurel Onciul și Florea nu ne supără de loc și lumea e pe partea noastră, a celor insultați și injurați.

Rolul actual al Românilor în comerțul bucovinean.

A fost o vreme când aveam și noi, prin orașele din Bucovina, comercianți de-ai noștri, de tot felul, mari și mici. Dar acele vremuri au trecut de mult, și azi rar când găsești vre-un bătrân care să le mai fi apucat. Mai dăunăzi avui norocul să întâlnesc un moșneag care cu duioșie își mai aducea aminte de vechii negustori români, cu isle și antereu, din târgul Siretiului. „Erau oameni harnici și de omenie“, îmi povestea moșneagul, „dar Jidanii i-au gătit de zile. Astăzi întreg negoțul a încăput în mâinile lor, și noi am rămas săraci în țară bogată“. Din cuvintele moșneagului, rostite cu mâhnire și amarăciune, se vede lămurit cine stăpânește astăzi comerțul bucovinean. Jidanii, acaparând comerțul, au ruinat pe negustorii români și au distrus cu desăvârșire clasa noastră de mijloc.

În orașele din Bucovina cu vechi tradiții comerciale, ca Siretiul, Suceava, Cernăuții ș. a., nu mai găsești urmași de-ai vechilor negustori români; aceștia s-au stâns de mult, fără ca alții să se fi ridicat în locul lor. Ei au dispărut ca și cum nici n'ar mai fi fost vre-odată. Și împreună cu ei, s'au stâns și meseriașii români de prin orașe, cari, de bine, de rău, păstrau încă datinele și obiceiurile vechilor bresle moldovenesti. În urma distrugerii negustorilor și meseriașilor români am rămas fără clasă de mijloc, care să formeze legătura firească între țărănime și cărturari.

Un neam fără de clasa de mijloc samănă cu un corp omenească cărui lipsese organele digestive (stomacul). Țăranul stoarce, prin muncă, din pământ materiile prime, meseriașii le prelucră, iar negustorii le desfac. Aceasta este legea în virtutea căreia se împărțește munca în mod armonios între clasele sociale cari alcătuiesc un neam. Prefacerea materiilor brute în produse de meserie,

precum și desfacerea acestora, sunt unele dintre cele mai rodnice izvoare economice. Și, în adevăr, din timpurile cele mai vechi până astăzi, negoțul și meșteșugul au rămas un izvor nesecat de putere și bogăție. Neamul nostru din Bucovina a sărăcit, de când i s'au răpit din mână comerțul și meșteșugul. Forța lui de rezistență națională a scăzut de când i s'a distrus clasa de mijloc, alcătuită din negustori și meseriași harnici și pricepuți. S'a mai revărsat asupra noastră și puhoiul Rutenilor din Galiția, gata să ne cotopească. Iată deci, care este adevărata noastră situație economică și națională. Jidanii ne răvnesc avutul, Rutenii limba și legea. Iar, pentru a-și ajunge mai curând scopul, ambii au încheiat chiar și o alianță politică. Stăm între două focuri și luptăm împotriva unor dușmani, unul mai primejdios decât altul.

Orașele din Bucovina de mult nu mai sunt ale noastre, nici în privința economică, dar nici în cea națională. Străinii din toate unghiurile monarhiei, dar mai ales Jidanii din cuibarele Galiției și ale Podoliei, s'au năpustit asupra lor, schimbându-le cu desăvârșire înfățișarea românească de odinioară. Dar nici satele nu au rămas cruțate de acești paraziți sociali, cari năvăliră ca lăcustele asupra lor. Astfel Jidanii, așezându-se în orașe și în sate în mase compacte, au acaparat întreg negoțul din țară, care, în dauna noastră, a ajuns un adevărat monopol jidovesc. Bucovina adăpostește astăzi peste 100 000 de Jidani, dintre cari 90 la sută fac negoț și cămătărie de tot felul. — pe când restul se ocupă de meserii și agricultură, parte ca arendași, parte ca proprietari, pentru că în Bucovina s'a căleat vechiul obicei al pământului și s'a îngăduit Jidanilor să câștige și imobile rurale.

Stăpâni absoluți ai comerțului bucovinean sunt Jidanii. Pentru a ilustra prin exemple această deplorabilă stare de lucruri, ajunge să înșir numai câte-va date din chestionarul răspândit din partea societății studențești „Dacia“ către toate comunele românești din țară. În cele 128 de comune, cari au răspuns până acuma la chestionar, se găsesse 1140 de prăvălii și 707 de crășme jidovești. Sunt comune rurale și târguri cu 20 — 30 de prăvălii și tot atâtea crășme jidovești. În orașe, ca Rădăuț, Suceava, Gura-Humorului, ș. a., toate prăvăliile și crășmele se află în mâinile Jidanilor. În Siretiu, de pildă, sunt 126 de prăvălii și 70 crășme jidovești, dintre cari numai 3 prăvălii și 4 crășme sunt creștine. Dar jidanii nu fac numai negoț de boltă. Ei mijlocesc ori ce schimb de marfă. Ei exportează cereale și vite, pe cari le scot de la țărani pe un preț de batjocura. De aceea ei adună bogății peste bogății, pe când bieții Români, singurii băștinași ai acestei țări, zdrobiți de mizerie și sărăcie, iau calea pribegiei peste Ocean.

În astfel de împrejurări trebuie să ne ducem de răpă, dacă nu ne vom deschide curând calea la adevăratele izvoare de bogăție, la comerț și meserii. Trebuie să recucerim ceea ce înaintașii noștri, în împrejurări vitrege, prin nepăsare și nepricepere, au scăpat din mâni. Lupta economică pentru recucerirea comerțului și a meseriilor a început la noi abia în anul de 6 ani, afirmându-se prin înființarea de cooperative în orașe și la sate. Cea dintâi prăvălie românească s'a deschis la Cernăuț. Deschiderea s'a făcut într'un ceas bun, pentru că exemplul dat de

cărturarii din Cernăuț a găsit răsunet și prin celelalte orașe din Bucovina, și, așa, în scurt timp, s'au deschis prăvălii românești la Rădăuț, Gura-Homorului, Câmpulung, Vatra-Dornei și Storoiineț. Deschiderea acestor prăvălii a fost pentru noi de o însemnătate cu atâtă mai mare, cu cât pe lângă ele un număr considerabil de tineri, dornici să se dedice comerțului, avură prilej să-și facă școala și practica cerută. Astfel ideea cooperativelor românești a putut străbate și pe la sate, unde foștii ucenici de la cooperativele din orașe, ajutorăți și încurajați de conducătorii sătești, înființară tovărășii nouă sau își deschiseră prăvălii particulare pe rizicul (socoteala) lor. Așa s'a întâmplat că interesul pentru comerț s'a trezit și la sate. Din cele 128 de comune, cari au răspuns la chestionarul amintit, mai bine de jumătate, adică 71, au deschis prăvălii românești. Acestea se repartizează asupra celor 128 de comune în modul următor:

36 de comune au câte 1 prăvălie românească,	
31 " " " " 2 prăvălii românești,	
6 " " " " 3 " "	
6 " " " " 4 " "	
1 comună are 6 " "	
1 " " 9 " "	

Numărul total al prăvăliilor românești se urcă la 136, cari în raport cu cele 1140 de prăvălii jidovești formează abia 10 la sută. Acest raport este destul de satisfăcător, când ne gândim la greutățile ce ni se fac și la piedecile ce ni se pun în cale din partea Jidanilor, și să-i silescă să-și ia catrafusele și să se ducă de unde au venit.

Convîngerea că trebuie cu ori ce preț să ne emancipăm de mijlocirea comercială a Jidanilor străbate încetul cu încetul în cercuri tot mai largi. Pentru a pune capăt amestecului jidovesc în vânzarea cerealelor, s'au înființat în mai multe comune hambare sătești, unde se adună, se curăță și se desfac direct cerealele părtașilor în cantități mai mari pe piețele din țară și din străinătate, sau se furnizează direct la fabrici sau comande militare. Astfel numai își pot vinde țărani cerealele lor cu prețul cuvenit. În comuna Costâna s'a făcut cu mult succes încercarea de a înlătura amestecul Jidanilor și din comerțul de vite. Țăranii au înființat o tovărășie de export de vite, care a adus rezultate uimitoare. Ar fi numai de dorit ca exemplul Costănenilor să fie urmat și de alte comune fruntașe din Bucovina.

Până înainte cu vreo 7 ani nu aveam în țară nici o singură librărie românească. Societatea culturală „Școala Română” din Suceava are meritul de a fi deschis la noi întâia librărie românească, care nu numai că îngrijește școlile din oraș și district cu cărți și requisite de școală, ci dezvoltă un comerț foarte viu cu cărți românești, trezind astfel interesul cărturarilor români pentru serisul literațiilor noastre. Bunul mers al acestei librării a îndemnat pe Români din Rădăuț, Câmpulung și Arbore să deschidă și ei librării, cari, înfruntând concurența jidovească, se țin la suprafață.

În vara anului acestuia s'a pus la Cernăuț temelgia unui internat pentru elevii de comerț și meserii, cari, înțărindu-se odată, va da tinerilor noștri comercianți sprijinul și creșterea cea trebuincioasă.

Vedem deci, din cele expuse, că rolul Românilor în comerțul bucovinean a fost redus la zero prin năvălirea Jidanilor, cari, așezându-se în masse compacte la orașe și la sate, au distrus clasa noastră de mijloc, alcătuită din negustori și meseriași, și au acaparat întreg comerțul. Înainte cu 6 ani ne-am trezit din letargia noastră, care ne amenința cu o completă ruină economică, și am început într'un ceas bun lupta pentru recucerirea comerțului. Succesul obținut în acest scurt timp este încurajător. El ne dă tărie și ne însuflă credință în isbânda luptei economice ce am început. Prin muncă și stăruință vom reuși să recucerim pozițiile economice pierdute și să ne întemeiem o clasă de mijloc, care este o condiție de viață pentru fiecare neam. Aceasta este ținta luptei noastre, acesta este idealul la care râvnim; măreția lui ne va lumina calea spre el și ne va oferi puterile pentru lupta ce o ducem întru apărarea și recucerirea bunurilor strămoșești.

(Calendarul Ligei Culturale)

Iancu Bucovineanu. *Tricolor*

Noul guvern român.

În România s'a schimbat întregul minister. În locul liberalilor au venit conservatorii la putere, după obiceiul înrădăcinat al rotației partidelor la cârma țării.

Liberalii au stat aproape 4 ani la putere. Au luat cârma treburilor obștești în împrejurări de grea cumpănă, când au izbucnit răscoalele țărănești în 1907. Regele i-a încredințat puterea omului de muncă cinstită și stăruitoare. Dimitrie Sturdza, care în urma unei boale și a bătrănelțelor s'a retras înainte de doi ani cu totul din politică. Prin Manifestul Regal guvernul liberal a făgăduit un sir de reforme foarte folositoare pentru întreaga țară și îndeosebi pentru țărănimie. Cu toată opoziția conservatorilor și mai apoi și a conservatorilor democrați de supt șefia lui Tache Ionescu, aceste reforme au devenit legi, cu multe părți bune.

Dintre toate reformele anunțate cu iscălitura Regelui în Manifest cele mai însemnate sunt următoarele:

1) Legea învoelilor agricole, prin care se regulează raportul între țărani, proprietari și arândași și se statorește maximum de muncă și minimum de salariu. Înainte vreme țărani în România era un rob alb al boerilor și arândașilor jidani, armeni, greci și sârbi, se îndatoria de iarna la boeri și arândași și în schimb trebuia să lucre toată vara pe moșia boerului sau arândașului, cu un preț de nimic. Tot în legea învoelilor agricole se prevede ca proprietarii să vândă o parte din moșia lor comunelor pentru imășuri sătești. Atâta e rău, că dispoziția legii privitoare la islazuri, nu are sancțiune, adică legea lasă în voia proprietarilor să se înțeleagă cu sătenii. Mulți proprietari, din răsbunare față de țărani, nu au dat imăș satenilor.

2. Casa Rurală, un fel de bancă țărănească, care cumpără moșii întinse, cari sunt încărcate cu datorii sau pe cari le vând proprietarii de bună voe. Casa Rurală le vinde în parcele la țărani, cari plătesc locurile într'un răstimp îndelungat. Țăranii ce cumpără locuri de la Casa Rurală nu au voe să le vândă sau să le im-

bucătășilească până la 5 hectare. Banca aceasta a cumpărat mai multe moșii în preț de 25 de milioane de lei.

3. Judecătorii de ocoale. Trei până la cincizeci comune au judecătorie de ocol. Judecătorul vine o dată într-o săptămână sau în două în fiecare comună și-i judecă pe împričinați, așa că țărani au înlesnirea să fie judecați în satul lor, fără să-și pue advocați, fiindcă legea oprește, și fără să piardă vremea ca să meargă la oraș. Numai pricinile mai mari se judecă la reședința județului. Legea aceasta a adus înlesniri nespuse de mari țărănilor.

4. Monopolul crâșmelor. O primejdie netăgăduită pentru sărăcirea și demoralizarea poporului sunt crâșmele. În alte țări, ca în Suedia, Norvegia și Danemarca, e monopolul alcoolului și crâșme sunt foarte puține. Legea crâșmelor în România restrânge mult numărul crâșmelor la sate și a luat măsuri aspre pentru crâșmari. Bejivilor nu e voie să li se dea nimic de băut. Cum se află vre-un om beat în crâșmă sau pe drum, e pedepsit și crâșmarul și cel beat. Alcoolismul a scăzut în urma acestei legi.

Afară de aceste legi, s'au mai făcut și altele, cari au rostul lor binefăcător.

Liberalii, după ce și-au împlinit programul de reforme făgăduit, s'au retras de la guvern. Regele l-a însărcinat pe d. Petre Carp, șeful partidului conservator să formeze ministerul.

Actualul minister conservator e format din cei mai distinși și mai capabili fruntași ai politice românești și cari se bucură de mare reputațiune în cercurile politice europene, iar unii dintre ei au jucat un rol hotărâtor și conducător în literatura și cultura neamului nostru.

Ministerul e alcătuit din: Petre Carp, președintele consiliului de miniștri și ministru de finanțe; C. C. Arion, ministru al cultelor și instrucției publice; Nicu Filipescu, ministru de război; Dim. Neuițescu, ministru al industriei și comerțului; M. Cantacuzino, ministru al justiției; I. Lahovari, ministru al agriculturii și domeniilor; Barbu Delavrancea, ministru al lucrărilor publice; Tit Maiorescu, ministru de externe și A. Marghiloman, ministru de interne.

Ziarele străine și îndeosebi cele ce sunt prielnice triplei alianțe aduc cuvinte de laudă noului ministeriu, care dă garanță sigură că legăturile prietenești ce le are România cu statele triplei alianțe se vor întări.

La clubul conservator s'au prezentat toți miniștrii, cu care prilej d. Petre Carp a anunțat programul său de guvernământ.

Pentru meseriași. Se va modifica în așa fel legea ca să se asigure și meseriașii lucrători și patronii. Administrațiile să nu fie asupritoare pentru meseriași. Liberalii au lăsat o situație financiară bună, grație căreia se va putea veni în ajutorul meseriașilor. Se va face o lege pentru asigurarea muncitorilor contra accidentelor și pentru bătrânețe.

Pentru țărani. Se vor lua măsuri pentru sporirea proprietății mijlocii, prin împărțirea moșilor de mână moartă. Se vor lua măsuri ca în viitor Casa Rurală să-și facă datoria și să dea țărănilor spre cultivare toate moștile ce le cumpără, iar nu să le exploateze ea. Se va veni cu un proiect de lege prin care se va suprima

birul fonciar (pământului) pentru proprietățile mai mici de șese hectare.

Pentru estemirea traiului. Se vor lua măsuri ca prin modificarea tarifului vamal și a tarifelor de căi ferate să se estenească mijloacele de trai.

Se va face reforma administrativă, așa ca administrația să fie a țării, nu o armă de luptă a partidelor. Puterea armată se va întări astfel ca prin vitejia și puterea armată să fie țara la adăpost sigur.

Un program bun și folositor și dacă la alegerile viitoare pentru cameră și senat vor isbui conservatorii să formeze o majoritate conservatoare hărnică și devotată, se va putea realiza programul anunțat d. P. Carp.

Politica externă fiind încredințată d-lui T. Maiorescu, care cunoaște îndeajuns politica statelor învecinate și împrejurările politice și culturale, în cari trăesc Românii din aceste state, va conduce-o cu pricepere și tact în folosul țării și al neamului.

O jignire crudă i s'a adus acestui fruntaș al culturii noastre din partea d-lui A. Onciul, când l-a învinuit și l-a adus înaintea judecătoriei pe d. T. Maiorescu pentru lucruri neîntemeiate și stricătoare nouă.

O spovadă cu d-nii Pridie și Teofil Lupu.

„Șefredactorul“ „Revistei“ a interviwat pe dd. Pridie și Dr. Teofil Lupu, întrebându-i ori de-i adevărat ceea ce a scris d. A. Onciul despre ei în „Foaia poporului“. Răspunsul a fost cam acesta:

„Cine dintre noi“, a zis d. Pridie, „nu cunoaște goana îndreptată în contra mea de Evrei și de presa lor, pentru că judecător și conducător de tribunal mi-am făcut datoria contra cămătarilor și lipitorilor țărănilor, și a corupțiunii de tot felul. N'a apărut contra mea o serie întregă de articole întitulate: „Aus einem kleinen Tribunal“ în foaia jidovească, „Tagblatt“? N'a interplat chiar deputatul lor Straucher în parlament? Eu să fi făcut averea în mod necinstit ca judecător? Nici Evreii n'au cutezat să susție așa ceva în foile lor! De aveau numai cât e negru supt unghie contra mea, de sigur făceau întrebuintare. Suspicionările rămase în sama cavalerului A. Onciul și făcute în mod josnic astfel ca să nu-l pot trage la răspundere nu mă vor clătina din loc, nici nu mă vor opri de a-mi face datoria față de neamul meu, târât în glod de unii fii rătăciți. Deocamdată atâta, căci mi-i greață să stau de vorbă cu cei împričinați cu „Revista“.

D. Teofil Lupu a împărțit următoarele: „d. Aurel Onciul caută să-mi afle și mie o pricină. Îs un biet om cu istețimea cum a dat D-zeu. Nu-mi dau însă cinstea mea pe „mintea“ altora. Nu-s omul „șmereniei“! Îs mândru că nu-mi caut de interese. La noi, în lumea asta plină de interese, judecând după sine, nu se gândește nime că ar mai putea exista și de acei oameni idealști, cari pentru o idee măntuitoare pentru neam, pentru o dreptate ce se face unuia, știe a jertfi și avere și sănătate. Nu m'am tras și nici nu mă trag după deputăție! Îs fericit că n'am năravul acesta prea obicinuit pe la noi.

De asemenea nu-i adevărat ceea ce a scris d. A. Onciul, că aş voi să ajung director la spitalul din Cernăuţ.

La așa ceva nici nu m'am gândit. Dacă mi-ar fi fost gândul într'acolo, doară mai lesne aş pute străbăta prin nemeşug. Întrebe d. Onciul pe unchiul meu și cumnatul său Florică (Dr. Florea Lupu) ori de am arătat eu cândva gânduri de acestea, sau alte dorinți de mărire de când sunt D-lor la putere? Îs „mândru“, că n'am făcut-o! Prin contele Bellegarde să fi ajuns eu director de spital la Suceava? Contele nici cu spatele n'a știut de transferarea mea! Caută d. A. Onciul, și va afla, ori de n'am fost întrebat în ziua hotărârii de comitetul țării, chiar telegrafic din Cernăuţ, ori de aş primi postul de director în Suceava. Și atunci nu m'am adresat cătră nime. La Câmpulung m'am dus odinioară, lăsând clientela mea foarte bună din Suceava, provocat fiind de răpăsușii Ilarie Onciul și în urmă, ocașional, și de baronul Musteatza să intru numai decât în serviciul țării. D-lor au stărunit să ocup un post, care de altfel trebuia să vie în mâna unui neromân. Așa lucrau acei doi bărbați prevăzători și cinștiți. Pe mine vra însă să mă facă d. A. Onciul să ies din slujba țării. Eu imi fac datoria ba chiar mai mult, și de aceea cred că d. Onciul nu va afla, nici chiar între străini, **salahori**, cari să mă scoată din slujbă, deși e în stare s'o încerce aceasta, căci se laudă că a fost în stare să-l scoată de la banca țării pe directorul Paschikis. Dar cine n'ar voi să fie dat afară dintr'o slujbă numai de 4 ani cu o pensie de 20.000 cor. la an (pe spatele țării), având și posibilitatea să câștige alte 20.000 de cor. ca director la banca anglicană?? Mai scrie de mine d. Onciul „că il premărește pe Wassilko, și-i fac reclamă parcă aş fi plălit cu bani“. Nu-i adevărat! Nu-l premăreșc, nu-i fac reclamă și nici nu-l cunosc personal pe d. Coço Wassilko. Reclama cea mai potrivită i-a făcut-o însă d. Aurel Onciul singur împoșcându-l în parlament și în gazete și, apoi neputându-i dovedi nimic astfel că a primit pedeapsa pentru ponegrire. Reclama i a făcut d. Onciul întrând acuma cumplit în inșele sale. Susșin că e mare păcat, că l'au pierdut Români pe acest isteș tactician și politician, care face din politicianii noștri ce vra, azi li dă palme morale, și mâne îi învărte după deget“!

Revoltați dar „desinteresati“.

Pe zi ce merge tot mai mare este numărul c lor revoltați între Români din Bucovina și dacă la primavară nu ar fi alegerile pentru dietă, revoltați s'ar părea numai un fel de boală neînșeleasă.

Un oare-care părinte Vasiloschi se revoltă contra d. Chisanovici, iar d. Chisanovici stă gata să se revolte contra preoșimii; I. Toroușiu, un „student“, un „tânăr“, se revoltă contra d. Dr. Vasiloschi, candidatul contra-onciulist din Solca, iar d. Vasiloschi se revoltă contra d. Toroușiu cu cuvinte spuse de atâtea ori de d-nii Onciul și Lupu studenșimii revoltate contra domniilor, măcar că cuvintele acestea nu se prea potrivesc la d. Toroușiu, noul colaborator al de tot finei „Foaia poporului“; revoltați mai sunt în „Foaie“ Smocot, d. Onciul și d. Fl. Lupu contra „Revistei politice“ și mai ales contra celor ce au cutezat a se strânge în jurul „Revistei“ și revolta lor se poate măsura după mulți-

mea spurcăciunilor ce le toarnă într'un articol. Dară cea-mai nouă revoltă „desinteresată“ este a părintelui Tonigariu din Negrileasa. Și ce credeți că e pricina revoltei Sf.-Sale? Mărșăviile scrise de „deputații“ Onciul și Lupu în „Foaia poporului“? Sudalmele scrise de aceștia, ce se aud de alt-fel numai la hărgătoii jidovești de pe la feresteul din Rădăuț? Sau poate s'a întristat apostolul din „Valea Suhei“ din pricina celor scrise de d. Onciul în „Foaia poporului“ „că Bucovina a fost odată rusască“? Nu! Părintele Tonigariu s'a revoltat contra noastră, a celor dela „Revistă“ pentru că în Nr. 12 al foii noastre l'am strâns puțin de bubă pe Onciul și stigă păr. Tonigariu. În numărul 12 al „Revistei“ l'am răfuit cam aspru pe d. Onciul, nu pentru legea alegerilor comunale, care suntem încredinșati și noi că are foarte multe părți bune, fără să ni-o repeșcască părintele Tonigariu, ci pentru că d. Onciul a scris neadevăruri cu privire la alegerea de la Câmpulung și cu privire la „românizarea Bucovinei“. Nu plăcerea de a bașjocuri ori de a nimici pe d. Onciul, făcătorul legii alegerilor comunale, n-a îndemnat, d-le Tonigariu, să pomenim numele d-sale „de 81 de ori“ pe 4 file, ci revolta stărnită de interesul Românilor din Bucovina, loviți mișelește de d. Onciul pe la spate, pe când se aflau în lupta fășișă a recensământului cu dușmanul rusnac, care cearcă mereu să cuprindă și Valea Suhei și pe d-ta, părinte Tonigariu, „pip voloschei . . .“! Dacă pe părintele Tonigariu nu l'au revoltat cele susșinute de d. Onciul, ne pare foarte rău, ne bucură însă că l'au revoltat, deși cam târziu, pe scriitorul articolului „Pentru Ruteanul de la Buk. Post“, care articol urmează parcă anume după al părintelui Tonigariu și samănă să fie scris de d. șefredactor al „Foi“. Numai nu știm ori de s'a scris articolul acesta așa de târziu, pentru că s'a așteptat folosirea teoriei d-lui Onciul de un scriitor Rutean (vezi Buk. Post) sau s'a așteptat plecarea d. Onciul din țară. Noi am constatat în Nr. 12, (care a stărnit revolta părintelui Tonigariu) că Rutenii se vor baza pe mărturisirile deputatului Onciul din Nr. 54 al „Foi poporului“ (românizarea Bucovinei), iară scriitorul articolului de pe pag. 4 și 5- al „Foi poporului“ Nr. 4, 1911, constată că „autorul“ articolului din „Post“ se bazează pe espunerile deputatului Onciul în unul (?) din numerile trecute ale „Foi poporului“. Și acum credem, părinte Tonigariu, că nu te vei mai închina (Fl. Lupu ar zice: nu-l vei mai linge) așa de smerit idolului Onciul contra căruia s'au revoltat nu numai toți cărturarii, dară și toată țărâniea districtelor Câmpulung, Humor-Solca și Suceava, cari s'au încredinșat că nu le mai apăără interesele lor, ci s'a unit cu dușmanii cei mai înverșunați ai poporului nostru și prin politica lui încurcătă ne pregătește peirea și nenorocirea noastră.

Peirea ța din ține, Israile?

Ziarele jidovești ne aduc cu o bucurie, pe care nu-o pot ascunde, știrea că numirea judecătorilor înalți de la tribunalul din Suceava e fapt împlinit. Dușmanul nostru de moarte, conșilierul Dr. Alfred Handl e numit vicepreșident. Conșilierul Hersh Rappaport din Cernăuț, feciorul unui jidan din Boian, și Dr. Heinrich Horten, numit înainte Kahan de loc din Sirete, sunt numiți conșilieri superiori la acest tribunal. Din toată sumedema de judecători din țărișoara noastră întregă s'au aflat numai acești 3 vrednici de aceste măriri, fiind trecuți cu vederea o droaie întregă de judecători creștini calificați. Acești 3 să fie deci, floarea judecătorilor noștri și ei vor avea împrenmă cu prezidentul Mandyczewski să decidă nu numai asupra tuturor judecătorilor români,

ci și asupra tuturor proceselor pentru și contra Românilor, cari se țin de tribunalul din Suceava, adică a celei mai mari părți locuite de Români. Trebuie să mărturisim că de mult n'am avut de înregistrat o știre mai dureroasă. Doi jidani și un dușman al nostru declarat, sunt chemați la aceste posturi înalte, iară de la noi bieții, cari aparținem acestui tribunal, se cere, ca să-i întimpinăm pe acești judecatori cu încrederea cuvenită. Pe lângă jertfele ce le aducem acestui stat în bani și viață, se mai impune și aceasta cerere răbdării noastre, pe care însă nu o putem împlini.

Înfierăm aceste numiri, ca cea mai mare batjocură care ni s'a făcut cândva. Numirile aceste însămnă ca un termometru, că am ajuns grație conducerii politice actuale, la acel grad de discompunere, când ni se ia ori și ce drept la viață și nu ni să mai dă cea mai mică atențiune.

Pe lângă aceste constatări triste e bine să ne dăm sama de împrejurările, cari au contribuit la aceste numiri.

1) Un actual director gimnazial român, profesor de limba română și mare naționalist, i-a dat conzilierului Handl un testimoniu că cunoaște limba română, pecând el bietul nu are nici habar de ea.

2) Un prezident de tribunal, care se numește român și are respect numai de tot ce e străin nu a făcut nimic să împiedece aceste numiri la un tribunal, unde nenumăratele procese contra cămătarilor evrei sunt la ordinea zilei, ba se spune că le-a sprijinit chiar.

3) Deputații noștri, dintre cari numai unul are gură iară ceilalți nici pe aceasta, sunt atât de neputincioși, că nu mai pot împiedeca numirile jidanilor, jidoviților și dușmanilor noștri declarați la aceste posturi înalte, ci îi apără, zicând că asta e „o treabă a domnilor“, de care nu le pasă.

4) În sfârșit a contribuit la aceste numiri și nepăsarea noastră, care a întrecut de astă dată toate marginele. „Organul Românilor Foaia poporului“ n'a aflat de bine să-și spue cuvântul în această afacere, ci a atins-o numai cu 2 cuvinte, iară apelul nostru publicat în Nr. 11 al „Revistei Politice“ de a trimete din fiecare comună telegrame de protestare către ministrul de justiție și ministrul prezident n'a fost urmat. Avem în centrele noastre românești societăți politice, așa una la Dorna, alta la Câmpulung, alta la Fundul Moldovii (Vulturul), alta la Humor (Vânătorul), Rădăuț, Suceava. Luat-au ele vr'o hotărâre în această privință și adus-au ele o astfel de hotărâre cui va cunoștință? Noi nu avem știre de așa ceva și de bună samă că nici nu s'a făcut nimic. Toate societățile noastre, au doară numai scopul de a crea prezidenți și viceprezidenți și de a pune candidaturi la alegeri. La aceasta se reduce activitatea lor.

Resumând cele înșirate, venim la concluziunea, că la aceste numiri batjocuritoare a contribuit în bună parte și ticăloșia noastră, care va ajunge în scurt proverbială și e bine să ne însămnăm aceasta pentru viitor.

Să ne alegem din această pagubă mare, măcar cu o învătătură bună:

„Fără vina noastră nu s'ar fi putut face atâta batjocură de cinstea noastră națională“.

Frasin în ghiarele Rutenilor.

Nu știm, a fost întâmplare ori rea voință a căpitaniei din Câmpulung, că s'au trimis pentru numărarea poporului în comunele Breaza, Rus-pe-boul, Gemene ș. a. unde noi avem greu de luptat cu torbarii gali-

țieni, comisari direct dușmani ai Românilor, oameni de pânura lui Botuschanski, care își face de cap prinținutul Cernăuțului.

Cele întâmplare în comuna Frasin ne dovedesc însă, că d. comisar Choloney de la căpitania din Câmpulung est un prieten al Rutenilor în toată forma și d. căpitan din Câmpulung, dacă își cunoaște oamenii, s'ar fi căzut să nu-l trimită la dorința Rutenilor în Frasin, ca să-i ajute comisarului Röhr a face din Români Ruși.

Dar să urmeze faptele. Ca în toate comunele, s'a făcut și în Frasin numărarea poporului în întâile zile ale lunii și aproape toți locuitorii s'au înscris ca Români. Faptul acesta se vede că nu i-a prea bucurat pe Rutenii vecinic treji în trebile lor naționale și ei, făcând recurs, căpitania din Câmpulung l-a trimis la Frasin pe comisarul districtual Choloney și pe scriitorul de bir Röhr și numărarea s'a început din nou. Înainte de aceasta, au primit agitatorii căzăcești din Frasin, cantonierul Kohut (cucos) și bereznicul Dancziul bani din Cernăuț pentru banca ruteană (se spune de 30.000 de coroane) ca să se împărțească ori să se făgăduască pe la cei ce se vor scrie la conscripție ca Ruși. În 23 a lunii curente au sosit comisarii în comună și s'au dat la număr, pe unii oameni chemându-i la cancelăria comunală, pe alții vizitându-i pe acasă. Se înțelege că acuma mergea treaba strună pe moara Rutenilor, căci și cei mai curați Români ca Neculaiu Solcan (venit din Bucșoia românească) se înscriau ca Ruși la îndemnul zângănit al lui I. Șerbuleac, Kohut și Dancziul. Viceprimarul Gavril Drelciuc, care a cutezat să-l facă atent pe comisarul Röhr la mișelile ce se întâmplă, a fost dat afară de acesta. În casă la gospodariul Seniuc, care a spus înaintea comisarului Choloney lui Röhr ca să-l înscrie ca Român, Röhr a spus rusește: „Cum de spui că ești Român dacă știi rusește“? Se înțelege că d. Choloney a tăcut la această călcare de lege. Ziua de 25 a fost mai priincioasă pentru Români, căci auzind d. notar N. Bându din Gura-Homorului de nelegiuirile ce se fac la Frasin, a alergat la fața locului și stând toată ziua de față, nu a cutezat nimene să-i silească pe oameni și aceștia s'au înscris aproape toți ca Români. Fapta națională a d-lui Bându nu vom uita-o!

Dar să-i lăsăm pe d. d. comisari Choloney și Röhr pe mâna șefului lor, a d-lui căpitan Kapuszinski din Câmpulung și a d-lui deputat G. Sêrbu, care va ști să-și apere neamul de corbii răpitori, și să ne întrebăm, unde era organizația națională, cărturarii români câmpulungeni și cei din Frasin și apropiere, pe vremea numărării poporului întâmplată în Frasin la 23, 24 și 25 l. c.? Unde era părintele d. D. Popescu, cel mare la vedere, dară mic la muncă națională? La Sf-Sa s'ar potrivi, ni se pare, de minune strofa cea din urmă din cântecul: „Deșteaptă-te, Române“.

Preot, cu traista'n frunte,
Căci turma e creștină,
Deviza-i adormirea
Și bunul ei prea sfânt!
Să mor mai bine'n ticină
Cu lenea mea deplină,
Decât să fiu eu stâlpu' . . .
Unui recensământ.

George Frăsineanu.

Soc. Porumbescu aranjează Sâmbătă, în 4 Faur un concert urmat de dans.